

Peter James

MEG KELL HALNOD

VS V I L Á G S I K E R E K

Peter James

**MEG KELL
HALNOD**



GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Need You Dead

Need You Dead © Really Scary Books / Peter James 2017

Hungarian translation © Szabó István

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZABÓ ISTVÁN

Szerkesztette
HORVÁTH ANNAMÁRIA

A borítót
KENYÓ ILDIKÓ
tervezte

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 308 6

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

1. FEJEZET

Április 14., csütörtök

A fodrásziskola elvégzése után Lorna az első munkahelyén találkozott a Sussexi Egyetem antropológusával. A férfi a vendége volt a szalonban, és elmesélte neki az elméletét, amely felkeltette a nő érdeklődését. Eszerint az első emberi lények kizárólag telepátikus úton kommunikáltak, és csak azért tanultunk meg beszélni, hogy hazudhassunk.

A következő tizenöt év során Lorna rájött, hogy lehet némi igazság a dologban. A személyiségünk egyik felét mutatjuk a kívülvilágnak, a másikat pedig megtartjuk magunknak, elrejtjük az emberek elől. Részünk az igazság és a hazugság is. Így működik a világ.

Lorna most már tisztában volt ezzel.

Nagyon is.

És ebben a pillanatban éppen egy hazugság fáj neki iszonyúan.

Alison Kennedy haját festette, és közben gondolkodott. Teljesen meg volt zavarodva, nem csacsogott úgy, ahogy általában szokott. Greg járt a fejében. Feldúlta, amit megtudott a szeretőjéről. Corin, a férje egy óra múlva ér haza, hamar be akarta fejezni Alison haját, hogy újra megnézhesse a laptopját.

A hat labradoodle kiskutyus, amelyeket az anyjuk, Milly nemrég hozott világra, vidáman csaholt a télikertben, amely közvetlenül – az utóbbi időben fodrászszalonként is használt – konyhához csatlakozott. Lorna azért kezdett el otthon dolgozni – Corin legnagyobb bosszúságára –, hogy kiélhesse a szenvedélyét, és tenyésztesse ezeket az aranyos kis állatokat, ami persze tisztességes pluszbevételt is jelentett, bár Corin csak gúnyolódott rajta. Igaz, mostanában bármit is tett Lorna, a férje csak csúfolta: leszólta

az elé rakott ételeket, nevetett azon, hogy milyen ruhákat visel. De legalább a kutyái szerették. És eddig azt hitte, hogy Greg is.

A vendégei sorra megnyíltak előtte, miközben a frizurájuk készült, élvezték a vele töltött időt, egészen úgy viselkedtek, mintha egy pszichiáter székében ülnének. A legintimebb kapcsolati problémáikat is megosztották vele, de még a partnereik titkait is. Alison is izgatottan fecsegett a személyi edzőjével folytatott legújabb viszonyáról.

Létezik olyan ember, akinek nincsenek titkai? Lorna időnként eltűnődött ezen.

Nem sokkal Alison előtt volt egy vendége, akitől egész véletlenül valami nagyon fájdalmasat tudott meg. Néha rettentően tud fájni, ha megtudjuk az igazat valakiről – főleg, ha szeretjük az illetőt. És ilyenkor egy kicsit azt kívánjuk, bárcsak ne tudnánk semmiről. Hiszen az igazság az egész életünket a feje tetejére állíthatja. Mert nem tehetünk úgy, mintha nem tudnánk róla, nem törölhetjük ki az agyunkból, mint egy fájl a számítógépről, bármennyire is ezt szeretnénk.

Alison Kennedy néhány perccel délután hat óra előtt ment el, és Lorna azonnal a konyhaasztalon fekvő laptopjához sietett, hogy még egyszer megnézze a boldog szerelmespár fényképét. Döbbenten bámult a monitorra, a fájdalomtól és a haragtól könnyek szöktek a szemébe. Aztán a harag valami eszelős tombolássá lett benne.

2. FEJEZET

Április 14., csütörtök

Te rohadék! Te szemét állat!

Lorna ökölbe szorította a kezét, a levegőbe csapott, és azt képzelte, hogy a férfi önelégült arcát, bájgúnár mosolyát, színlelt őszinteségét üti. Hogy eszméletlenül ver.

Másfél éves kapcsolat után most egyszeriben megtudta az iga-

zat a férfiről, és egyáltalán nem örült ennek. Világos lett számára, hogy a férfi, akiért annyira odavolt, és akivel a hátralévő éveit eltölteni tervezte, végig hazudott neki. Sőt, nem is szimplán hazudott. Kettős életet élt, és semmi sem volt igaz abból, amit magáról mondott.

Lorna teljesen kiborult, dühös volt magára. Hogy lehetett már megint ilyen ostoba?

Abszolút megbízott a férfiban, elhitte az ígéretést, hogy csak a megfelelő pillanatra vár, és ha az eljön, azonnal beszél a feleségével. Aztán egyre csak jöttek a kifogások a késlekedés miatt: Belinda beteg. Belinda az idegösszeomlás szélén áll. Belinda apjának betegsége a végső stádiumhoz érkezett, és neki a felesége mellett kell lennie, amíg az idős ember meg nem hal. Aztán Belinda öccse kómába esett egy motorbalesetet követően.

Ez a szerencsétlen, mocsok Belinda... És most kiderül, hogy még csak nem is így hívják.

Greg nemrégiben tért vissza a Maldív-szigetekről, ahol Belindával nyaralt. Az orvosok azt mondták, hogy a nőnek pihenésre van szüksége a mentális egészsége helyreállításához. Az utazás előtt a férfi megígérte Lornának, hogy a hazatérés után az első andó alkalommal elhagyja Belindát. Még az időpontot is lefixálták. Greg megszabadul Belindától, ő pedig a szemét férjétől, Corintól.

Hát így állunk!

Mégis mit képzelsz Greg, ennyire hülye?

Néhány nappal ezelőttig Lorna biztonságban érezte magát, és boldog volt. Abban a hitben élt, hogy a lelki társa – akiről azt hitte, végre megtalálta, és aki miatt az utóbbi másfél évben képes volt elviselni a házassága borzalmait – majd kimentti ebből a pokolból.

Mígnem megérkezett a mai első vendége, Kerrie Taberner, akit éppen csak be tudott suvasztani a többiek elé, és gyönyörűbb volt, mint valaha, csodálatosan leburnult a Maldív-szigeteken töltött nyaralás alatt. A telefonján mutatott pár képet a Kuramathiszigetről, és teljesen véletlenül ott volt egy fotó az egyik párról, akikkel a bárban ismerkedtek meg egy este. Kerrie szerint elképesztően szép pár voltak. Sokáig áradozott róla, hogy milyen jó volt végre ilyen embereket látni, akik ennyire imádják egymást,

pedig azok a párok, amelyek már ennyi ideje házasok, szinte csak veszekszenek.

Kétség sem férhetett hozzá, hogy a fényképen látható férfi Greg volt.

Greg és Belinda. Egymás szemébe nézve, ölelkezve nevettek.

Csak a név nem stimmel, amit Kerrie-nek mondtak. Egész más neveket adtak meg. A valódi nevüket.

Micsoda görény! És milyen hülye! Nem jutott eszébe, hogy a kép felkerülhet a Facebookra, vagy valamelyik hasonló közösségi médiába?

Belinda.

Belinda és Greg.

De a legjobban az fáj, hogy hitt neki. Bízott benne.

Megbízott Gregben.

Aki még a nevéől is hazudott, mert egyáltalán nem Gregnek hívták. És a nőnek sem Belinda volt a neve.

Miután Lorna megtudta az igazi nevét, csak néhány kattintás a Google keresőjében, és hamar ki is derült, hogy kicsoda valójában ez a férfi.

De most, hogy már tudta, ebben a zavart, eszelős állapotában nem volt biztos benne, hogy örül ennek. Az álmai szertefoszlottak. Az álmok, hogy ezzel a férfival fogja leélni az életét – ezzel a kettős életet élő személynél. Hazugság volt minden, amit Greg mondott. Minden, amit együtt csináltak.

Szótlatlanul ült a konyhaasztalnál a házában, az otthonában, ahol hét éve éltek együtt Corinnal, és meredten bámulta a hatalmas akváriumot, amely majdnem az egész falat elfoglalta. Ragyogó, színes halak úsztak, siklottak a vízben, időnként egy kis hal-eledelt lehúzva a felszínről. Corin teljesen odavolt értük, az összes fajt jól ismerte: gébek, neonhalak, guppik, szivárványhalak, kajmánhalak és a többiek.

Megszállottan szerette őket. Voltak példányok, amelyek szomorú arckifejezése Lornát a saját életére emlékeztette. Ő is ugyanúgy raboskodott ebben a házban Hollingburyben, Brighton külvárosában, ahogyan a halak az akváriumban, amely az egész világot jelentette számukra; ráadásul egy olyan férfival élt együtt, akit megve-

tett. Rettegett, hogy neki is csak ennyi jut a nagyvilágból, az életből. És ez most még valószínűbbnek tűnt, mint korábban bármikor.

Mennyire más volt minden, amikor megismerkedett Corinnal, a jóképű, energikus értékesítési vezetővel, aki a számítógépiparban dolgozott, és aki teljesen levette őt a lábáról, elvitte St. Lucia szigetére, ahol csodálatos napokat töltöttek együtt, búvároztak, napoztak, szeretkeztek, és jókat ettek. Pár hónap múlva összeházasodtak, és nem sokkal később kezdtek elromlani a dolgok. Talán már az idilli nyaralás során észre kellett volna vennie az árulkodó jeleket: amilyen pedánsan hajtogatta a ruháit, ahogy a pontosan kimért mennyiségű naptejet kente magára, vagy ahogy veszekedett vele, amiért a fogkrémes tubust középen nyomta, és nem a végétől kezdte feltekerni. A napi programokat mindig pontosan megtervezte, és nagyon elkeseredett, ha csak néhány percet is csúsztak az elképzelt képest. De Lornának nem tűntek fel ezek, mert megőrült a férfiért. Azóta is megfizet ezért, ráadásul egyre nagyobb árat.

Amikor először teherbe esett, nagyon akarta a babát, de elvételt, amikor Corin részegen hasba vágta. A második babát akkor vesztette el, amikor egy újabb dühkitörés alkalmával a férfi lelökte a lépcsőn. Corin persze nagyon sírt utána, könyörgött, hogy bocsásson meg neki, vagy megpróbálta elhíttetni vele, hogy meg sem történt az egész, csak Lorna képzelődött. És ő volt olyan buta, hogy minden alkalommal megbocsátott, mert csapdában érezte magát, és egyszerűen nem látott kiutat ebből a kapcsolatból.

– Kapcsolati manipuláció, *Gázláng*-módszer – mondta Lornának a barátnője, Roxy. Ezt teszi vele Corin.

Odáig fajultak a dolgok, hogy egy idő után titokban feljegyezte, mikor verte meg a férje, és ilyenkor mindig rögzítette a gondolatait is. Aztán egy nap a Sainsbury'sben, Hove nyugati részén megismerkedett Greggel, amikor a bevásárlókocsijuk összeütközött az egyik sor végén. Azonnal vonzalom ébredt bennük, és egy hét múlva szeretők lettek.

A tengerpart közelében béreltek egy kis lakást – a szerelmi fészüket, ahogy Greg nevezte –, és ott találkoztak, amikor csak tudtak, hetente kétszer, sőt néha háromszor is, meg amikor a férfi

felesége – aki a British Airwaysnél dolgozott – hosszú utakra repült. Lornának korábban sosem volt még ilyen fantasztikus a szexuális élete. Mint egy drog, amire mindketten sóvárogtak. Hazafelé autózva már a következő alkalom járt a fejében, és az, hogyan telnek majd a napok, amíg újra találkozhatnak – és hogyan éli túl Corin folyamatos erőszakoskodásait.

Kapcsolatuk teljes mértékben a nemi vágyon alapult. Lorna mégis érezte, hogy valami sokkal mélyebb dolog fog kialakulni belőle. Aztán egy nap, amikor egymást átölelve feküdtek, Greg szinte büntudattal a hangjában közölte:

– Szeretlek, Lorna.

A nőhöz egyetlen emberi lény sem állt még ennyire közel, és azt felelte, hogy ő is szereti.

Valahol azt olvasta, hogy a jó szex a kapcsolatnak csak egy százalékát adja, a rossz viszont – amit évek óta átélt Corinnal – kilencvenkilenc százalékot jelent.

Egyetlen százalék.

Hát ez remek.

Greg, el tudod képzelni, milyen érzés egy százaléknak lenni annak az embernek az életében, akit szeretünk? – gondolta.

Hát, elmondom.

Kurva szar érzés.

Rá kellett jönnie, hogy minden hazugság volt, amit erről a személtládáról gondolt. Kivéve az orgazmusok, mert azok nagyon is valódiak voltak. Mindkettőjüknek.

Mr. Egy Százalék.

Úristen, mekkora ökörvagyok! Iszonyatos düh fojtogatta. Düh, mert ilyen bolond volt, hogy hitt neki. Düh, mert minden álma szertefoszlott. Düh, mert a férje ilyen tetű.

Hátradólt a széken, és a képernyőn lévő fotóra meredt.

Tudod, mit fogok csinálni, Mr. Egy Százalék? Megmondom.

Tönkreteszem az életedet.

3. FEJEZET

Április 16., szombat

Dél előtt tizenegykor Lorna a konyhaasztalnál ült, és iszonyú másnapos volt. A harmadik dupla kávéját itta. És amikor már azt hitte, ennél rosszabb nem történhet ezen a napon, hirtelen mégis ezt kellett tapasztalnia.

A laptopja jelzőhangot adott ki: e-mailje érkezett.

Kedves Mrs. Belling!

A mai nap folyamán vagy átadja nekem a Mazda MX5-ösének a tulajdonjogát, vagy visszafizeti azt a kétezer-nyolcszáz fontot, amelyet átutaltam önnek, aminek a tényét mintha nem akarná elismerni. Mindent tudok magáról és a piszkos kis titkáról. Adja oda az autót, vagy fizesse vissza a pénzt, különben meg fogja bántani.

Talán érdekli, mit jelenthet ez, hogy megbánja. Hát, csak gondolkozzon rajta! Tudok a szeretőjéről, és azt is tudom, hogy maga egy rohadt kurva. Tudja, mi a teendője. Én pedig tudom a férje nevét. Ajánlom, hogy helyesen cselekedjen, mert ha nem, akkor én sem teszek így.

4. FEJEZET

Április 16., szombat

Tisztelt Mr. Darling!

Nem értem, mi történt, de épp most ellenőriztem a PayPal-számlámat, és azon nem látszik, hogy megérkezett volna a pénz. Amint megjön az értesítés, a kocsi az öné. Írtam a PayPalnak, hátha vala-

mi tévedés van a dologban, ahogy megtudok valamit, jelentkezem. Addig is kérem, legyen türelemmel, biztos vagyok benne, hogy hamar megoldódik a probléma. Biztosíthatom, hogy becsületes ember vagyok.

Üdvözlettel,

Lorna Belling

5. FEJEZET

Április 16., szombat

Rendben, Mrs. Belling. Ha maga szerint becsületes dolog dugni valakivel a férje háta mögött, akkor én vagyok a canterburyi érsek. SD.

6. FEJEZET

Április 18., hétfő

A harminckét éves Juliet Solomon közrendőr majdnem egy évtizede dolgozott a rendőrség ügyeletén Brighton és Hove-ban, és még mindig nagyon szerette a munkáját, igaz, remélte, hogy most már nemsokára őrmesterré léptetik elő. Karcsú, törékeny testfelépítése nagyon kemény jellemet takart, alacsony termete sem jelentett hátrányt egy-egy veszélyes helyzetben.

Kora reggel volt, és csak pár perce kezdte a műszakot. Az íróasztalánál ült, mellette egy bögre tea, és éppen jelentést írt egy előző napi esetről – egy helyi kávézó tulajdonosa hívta őket, mert egy férfi fizetés nélkül, egy másik vendég táskáját is megragadva szaladt ki a helyiségből. A személyleírás alapján nem sokkal ké-

sőbb meglátták a férfit, aztán némi gyalogos üldözés után el is fogták – Juliet nagyon örült, hogy visszaadhatta a táskát a jogos tulajdonosának.

Juliet társa ebben a műszakban a nála két évvel fiatalabb, zömök, borotvált fejű, szemüveges Matt Robinson önkéntes rendőr volt – a számos civil egyike, akik Sussexben segítik a rendőrség munkáját. Éppen a mobilján beszélt valakivel a Beacon Security nevű cégtől.

A fiatal rendőrök számára egyfajta adrenalinlöket volt váltott műszakban kimenni a bejelentésekre, és még az idősebbek között is akadtak, akik sosem untak rá erre. Ilyenkor nem lehetett előre tudni, mi lesz öt perc múlva, egyetlen dologban lehettek biztosak: a néhány részeg és flügost leszámítva csak olyan emberek telefonáltak, akik nem arról akartak beszélni a rendőrökkel, hogy mennyire boldogok.

Az egység egy hosszú földszinti helyiségben kapott helyet a brightoni rendőrségen. A nemrégiben felújított terem az épület teljes szélességében húzódott, a délre néző ablakok fantasztikus kilátást nyújtottak a La Manche csatorna felé, a másik oldalon pedig az autóparkolót és egy jellegtelen irodaépületet lehetett látni. A fal mellett mindkét oldalon munkaállomások húzódtak, a krémszínű és kék falak, a sötét szőnyeg pedig kifejezetten modern külsőt adott a teremnek. Ráadásul az illat is sokkal kellemesebb volt, mint az átalakítás előtt, amikor is izzadság, kiborult kávé, sokévi mikrózott és gyorséttermi étel szaga keveredett.

A dolgozók többsége fekete egyenzubbonyt viselt, alaktalan fekete nadrágot és nehéz bakancsot. A fogásokon szűrásálló mellények és sárga láthatósági kabátok lógtak, néhány asztalon rendőrségi rádiók heverték, amelyekből hallani lehetett a beszélgetéseket. A helyiségben folyamatosan dolgoztak, napi huszonnégy órán át, három műszakban, délelőtt, délután és éjszaka, és minden műszak egy eligazítással kezdődött, amelyen a beérkezők tájékoztatást kaptak a városban folyamatban lévő rendőri intézkedésekről és a várható következményekről.

Voltak, akik beérve azonnal autós járőrözésre indultak, mások – mint Juliet Solomon is – az íróasztaluknál maradtak, úrlapokat

töltöttek ki, jelentéseket írtak, vallomásokat másoltak a jegyzetfüzeteikből, vagy a mellényükre csíptetett rádióból hallgatták a beérkező hívásokat, és időnként a hétköznapi beszélgetéseket.

Juliet rádiója nem sokkal reggel hét óra után szólalt meg.

– Charlie Romeo nulla-öt, ki tudtok menni a Hollingbury Road közelébe? A pontos cím: Crestway Rise 73. Egy rettegő nő telefonált, mert a férje kutyafekáliát nyomott az arcába, és azzal fenyegeti, hogy megöli. A nő bezárkózott a mosdóba. Egyes fokozatú hívás. A nő már nincs a vonalban, de megpróbálom visszahívni.

Minden beérkező hívást osztályoztak. Az „egyes fokozatú hívás” azonnali beavatkozást igényelt, a kettesnél egy órán belül kellett a helyszínre érni. A hármasnál előre egyeztetett időre mentek, a négyes pedig nem igényelt rendőri jelenlétet, a probléma telefonon keresztül is megoldható.

Juliet Matthez fordult.

– Indulhatunk?

– Kész vagyok – felelte az önkéntes.

A fogasról lekaptak két láthatósági kabátot, felvették az egyik szolgálati jármű kulcsait, aztán kisiettek az épületből.

Két perc sem telt el, amikor a parkolóból elindultak a kombi rendőrségi Ford Mondeóval, balra fordultak, le a meredek dombon a London Road felé. Juliet vezetett, Matt a biztonsági övet megfeszítve előredőlt, megnyomta a kék fényt és a szirénát elindító gombot, aztán beütötte a címet a navigációs rendszerbe, közben pedig a diszpécstert hallgatta, aki további információkkal látta el őket. Az áldozat neve Lorna Belling.

Juliet a többéves tapasztalat után már pontosan tudta, milyen ijesztő és veszélyes lehet egy ilyen helyzet.

7. FEJEZET

Április 18., hétfő

1984 szeptemberének egyik péntek délutánján halk beszédű, ír kiejtéssel beszélő férfi jelentkezett be a brightoni tengerparton található Grand Hotel 629-es szobájába. A bejelentőjét Roy Walshként írta alá. Csak egy átlagos vendég az utószezonban, valószínűleg üzleti úton, gondolta a recepció hölgy a férfi sötét öltönye alapján. De tévedett.

Az illető igazi neve Patrick Magee volt, és az Ír Köztársasági Hadseregnek dolgozott. A bőröndjében egy kilenc kilogrammos bomba rejtőzött, amely Frangex márkájú gelignitből készült, és alumíniumba csomagolták, hogy a bombakereső kutya ne tudja kiszagolni. A robbanóanyaghoz egy különlegesen hosszú időzárás indítóberendezés is csatlakozott, amit többek között videókameraalkatrészekből készítették.

A férfi két nappal később, szeptember 16-án, vasárnap reggel hagyta el a szállodát, de előtte még kicsavározott egy padlólapot a kád alatt, aktiválta az időzítőt, betette a szerkezetet az üregbe, majd gondosan visszatette a padlólapot. Nem egészen egy hónappal később a Konzervatív Párt éves konferenciája volt esedékes a hotelben. Korábban titkos adatgyűjtést folytattak, és Magee tudta, hogy Margaret Thatcher brit miniszterelnök szobája pontosan a 629-es alatt lesz majd.

Három héttel és öt nappal később, október 12-én pénteken, hajnali két óra ötvennégy perckor a bomba felrobbant. Öt ember halt meg, és több mint harmincan megsebesültek; néhányan – mint Norman Tebbit miniszter felesége is – életük végéig mozgáskorlátozottak maradtak.

Az épület középső része az alagsorba omlott, a homlokzaton pedig hatalmas lyuk keletkezett. Margaret Thatcher férje, Denis már aludt, az álmatlansággal küzdő asszony pedig éppen a másnapi beszédén dolgozott a lakosztályban. A detonáció megsemmisítette a fürdőt, de a nappali és a hálószoba sértetlen maradt. A pár nagyon megijedt, de nem esett bajuk. A miniszterelnök átöltözött, kivezet-

ték őket a romos épületből, a brightoni rendőrség John Street-i épületébe vitték őket, onnan pedig Lewesba, a Malling House-ba, a sussexi rendőrkapitányság központjába, egy újoncnak és informátoroknak fenntartott kollégium biztonságos szobájába.

Az IRA még kora reggel kiadott egy közleményt:

Mrs. Thatcher talán most ráébred, hogy nem úszhatja meg hazánk megszállását, társaink megkínzását, vagy azt, hogy a nyílt utcán lövik le az embereinket. Ma nem volt szerencsénk, de ne feledje, hogy nekünk csak egyszer kell szerencsésnek lennünk. Önnek pedig mindig. Adjon békét Írországnak, és mi is befejezzük a háborút.

A történetke kis híján belebukott a kormány, de a több száz kivezényelt vagy később a nyomozásban részt vevő rendőr jelentős része számára ez volt a karrierjük csúcspontja. Roy Grace apja is szolgálatban volt aznap éjjel, őt is kivezényelték a helyszínre, és tagja volt annak a különítménynek is, amelyik biztonságos helyre kísérte a miniszterelnököt és férjét.

Roy Grace nyomozó főfelügyelő egy gyermekkori élménye óta nyitott volt a paranormális jelenségekre. Ha a vallási nézeteiről kérdezték, agnosztikusnak mondta magát, de legbelül hitte, hogy kell lennie valami felsőbb hatalomnak. Nem valószínű, hogy egy bibliai értelemben vett Isten üldögel egy felhőn, de valami biztosan van. És nagyon sokat beszélgetett médiumokkal, amikor próbálta kideríteni, hogy mi történhetett az első feleségével, Sandyvel.

A véletlen egybeesések is nagyon foglalkoztatták, és időnként mosolyt csaltak az arcára. A régi irodája tizenöt évig adott helyet a súlyos bűncselekményekkel foglalkozó részlegnek Hollingbury ipari zónájában, aztán elköltözött a rendőrség főhadiszállására a Malling House-ba, és már ott is volt a véletlen: pontosan a mostani irodájával szemben, a folyosó másik oldalán volt valamikor az a lakosztály, ahol az apja és néhány társa biztonságba helyezte Margaret és Denis Thatchert azon a szörnyű hajnalon.

A kicsi és szinte üres iroda valaha a rendőri kollégium egyik hálószobája volt. Az egyetlen ablakot a nyomozó háta mögött függőleges, ezüstszerű reluxa takarta. Nem sok kilátást nyújtott, és csak egy szűk sávban, két egyforma téglapépület között lehetett ellátni a South Downs távoli lankáira.

Az íróasztaltól balra egy sor konnektor és kapcsoló emlékeztetett arra az időre, amikor a helyiség még hálózobaként funkcionált. Az egyszerű íróasztallal szemben egy másik ugyanolyan állt, ez pótolta most a Sussex House-beli irodája kicsi, kerek asztalát. Nem kétséges, hogy idővel hozzászokik majd az új környezethez, de most azon kapta magát, hogy bármilyen nevetségesnek is tűnik, hiányzik neki a régi épület a rossz fűtési és légkondicionáló rendszerével, pedig még kávé sem volt, igaz, sokszor jólesett elmenni a közeli Trudie's nevű helyre az út mellett, ahol pompás sonkás tekerceseket és tojásos szendvicseket lehetett kapni.

Kétségtelen, hogy itt sokkal jobb lehetőségek voltak. Az épületben volt saját étkezdé, a közelben tucatnyi kávézó és kisbolt mellett egy Tesco, egy Aldi, vagy a kissé drágább Waitrose szupermarketek is csak tízpercnyi sétára találhatók.

Elmosolyodott, mert eszébe jutott valami. Valami, amit az apja mesélt pár nappal azelőtt, hogy belehalt a rákba a brightoni Martlets ápolóotthonban, ahol az utolsó percig csodálatos gondoskodásban részesült. Jack Grace hatalmas termetű férfi volt, az a fajta zsaru, akivel senki sem akar ujjat húzni, hacsak nem részeg az illető. Utolsó napjaira a rák szinte felzabálta a testét, az izmait, csak csont és bőr maradt, mégis meg tudta őrizni a humorérzékét és az elméje tisztaságát. Mesélt Roynak az IRA-merénylet utáni hajszaróról, amikor a felelősök felkutatása közben akaratlanul is okoztak némi galibát.

A rendőrség fél évet nézett vissza a Grand Hotel vendégkönyvében, és minden számat felhívtak, amit az utazók bejelentkezéskor megadtak. Az ő első hívását egy nő vette fel. Jack megkérdezte, hogy meg tudja-e erősíteni, hogy a férje egy bizonyos hétvégén a hotelben szállt meg. A nő döbbenten válaszolta, hogy a férje azt mondta neki, Skóciába megy horgászni a barátaival.

A sussexi rendőrség alapos vizsgálata végül több mint egy tucat férjet és feleséget leplezett le, akik hazudtak a házastársuknak arról, hogy hol töltik a hétvégét, és hét pár el is vált emiatt. Az eset végül azt eredményezte, hogy a rendőrség változtatott a módszereiben, és ezután már sokkal elővigyázatosabban végezték az ilyen jellegű adatgyűjtést.

Most, hogy eszébe jutott ez a történet, a saját múltja is az emlékezetébe úszott. A lecke, amelyet Roy Grace már huszonéves korában megtanult, hogy ha az ember a gyilkosságiaknál akar dolgozni, akkor el kell fogadnia, hogy kiszámíthatatlan a munkája. A gyilkosságok nagyon ritkán történnek a nyomozóknak alkalmas időben. Mindegy, milyen terveik vannak, hogy épp a házassági évfordulójukat, a gyerekük vagy egy szerettük születésnapját készülnek megünnepelni, vagy akár egy hónappal korábban lefoglalt nyaralásra mennének, ezeket gyakran el kell halasztani.

A rendőrségi dolgozók között nagyon magas a tönkrement kapcsolatok aránya. Sandyvel kötött házassága is áldozatul esett a munkájának, amikor a nő elhagyta, és egy évtizedre egyszerűen eltűnt. Grace eltökélt volt, hogy ezt nem engedheti a második felesége, Cleo esetében. Kavarohtak benne a különféle érzelmek.

A szemben lévő falon polcok voltak, rajtuk azon ügyek aktái, amelyeken Grace jelenleg is dolgozott. Hamarosan megkezdődnek az utóbbi egy évben elfogott, gyilkossággal gyanúsított emberek büntetőpereit, és köztük lesz dr. Edward Crisp, aki hosszú ideje az első sorozatgyilkos volt Brightonban. Már ezek az ügyek is nagyon sok munkát jelentettek, és ehhez jött még a vezető nyomozói státusszal járó rengeteg felelősség is.

De ezek most átmenetileg elhalványultak attól a felelősségtől, amit Sandy Münchenben bekövetkezett halála miatt érzett. És főleg a tízéves fia, Bruno iránt érzett felelősségtől.

Az ő fia, és ezt csak nemrégiben tudta meg!

Megegyeztek Cleóval, hogy Bruno hozzájuk költözik, magukhoz veszik Noah fiuk mellé. De Grace aggódott amiatt, hogy a korábbi felesége milyen nevelésben részesítette a srácot, különös tekintettel arra a két-három éves periódusra, amikor Sandy heroinfüggő volt. De ez hamarosan ki fog derülni, mert a hét második felében Grace Münchenbe repül, hogy elintézzék a formáságokat, és találkozzon a fiúval, aki addig az egyik osztálytársa családjánál lesz. Aztán együtt jönnek Angliába. Úgy tűnik, a fiú szerencsére jól beszél angolul. De vajon milyen érzés lesz neki, hogy kiszakítják a környezetéből, és elviszik egy másik országba? És mit szeret csinálni, vagy mit nem szeret? Mi érdekli? Nagyon sok mindent át kell gondolni, de a legfontosabb most Sandy temetése.

Grace először úgy vélte, szűk családi körben kellene eltemetni Münchenben, ahol Brunóval éltek. A nő anyai nagymamája egy bajor kisvárosból származott München közeléből, és az is lehet, hogy tartotta a kapcsolatot a család egyes tagjaival, bár Grace ezt nem tartotta túlságosan valószínűnek. Akik szándékosan tűnnek el, pontosan tisztában vannak vele, hogy milyen veszélyes bárkivel kapcsolatba lépni a korábbi életükből. Végül Sandy szülei könyörögtek, hogy Angliában temessék el a lányukat, mert ők már öregek ahhoz, hogy Münchenbe utazzanak.

Grace akkor sem volt túlságosan jóban Derek és Margot Balkwill-lel, amikor boldogan éltek Sandyvel, de a nő eltűnése után a helyzet csak tovább romlott. A férfi meg volt róla győződve, hogy a szülők mindvégig úgy gondolták, ő ölte meg az egyetlen gyermeküket. Nem is a szülők hatására döntött úgy, hogy Angliában temeti el Sandyt, hanem Cleo volt az, aki meggyőzte róla, talán némileg vigasztalja Brunót, ha bármikor kimehet az anyja sírjához – ha egyáltalán ki akar.

És mindezen borzasztóan fontos elintéznivalók közben sem feledkezhet meg a bűnvádi eljárásokról, amikhez beosztották, amíg a főnöke, Cassian Pewe rendőrpáncsnak vissza nem érkezik.

És hogy a dolgok még komplikáltabbak legyenek, problémák adódtak az újoncok felvételénél, így a Surrey és Sussex területén tevékenykedő, kiemelt bűncselekményekkel foglalkozó csoport folyamatosan létszámbíánnyal küzdött. Kevin Shapland, a részleg ideiglenes vezetője az éves szabadságát töltötte, és Grace belement, hogy ezen a héten ő látja el az ügyeletes vezető nyomozó feladatát.

Normális esetben még Shapland távollétében sem jelentett volna problémát mindezen feladatok ellátása, mert felosztották volna a dolgokat kollégájával és közeli barátjával, Glenn Branson nyomozó felügyelővel. Csakhogy Glenn is külföldön volt a menyasszonyával, Siobhan Sheldrake-kel, aki az *Argus* nevű lap újságírója: a nő szüleinek málagai villájában pihentek. Ezért aztán Grace egy másik kollégájukat, Guy Batchelort hívta be, aki ideiglenesen nyomozói státuszt kapott. Batchelor olyan rendőrtiszt volt, akit az együtt töltött évek után Grace nagyon tisztelt, és akiben vakon

megbízott. Biztos volt benne, hogy kettejüknek sikerül majd megbirkózniuk a munkamennyiséggel, ami most néhány napig rájuk hárul, aztán Guy sikeresen veszi majd azt a pár napot is, amíg ő Németországban elrendezi a néhai felesége és a fia dolgait. Mert remélte, hogy csak pár napig fog tartani.

Afelől már sokkal bizonytalanabb volt, hogy miképp sikerül a Cleóval közös életükbe integrálni egy olyan gyermeket, akinek néhány héttel ezelőttig még a létezéséről sem tudott.

De nem volt más lehetősége.

Vagy mégis?

Cleo teljes mértékben megértette őt. Azt mondta, minden rendben lesz. Valahogy majdcsak elrendeződnek a dolgok.

Grace is szeretett volna ilyen optimista lenni.